

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 163-164. szám

2006. július-augusztus

Minden forrásaim Tebenned vannak...

(Zsoltárok 87:7.)

A közelmúltban írtam már a gyülekezetünk lapjába egy cikket, s mivel a kedves Testvérnő azóta is bátorít fáradhatatlanul: írjak már újra, mindig keresi az írásomat. Azt feleltem Neki, annyira sok a keresztem, nem gondolom, hogy építő lenne erről írni. Aztán a Szentlélek eszembe juttatott egy drága igazságot: a kereszt felemel! Éppen úgy, mint a zenében is fél hangot emel azon a kottafejen, amely előtt egy kereszt van jelezve.

Igen, az Úr Jézus azért engedi életünkbe a keresztet, hogy felemeljen Magához. Gondoljunk naponta az ő keresztjére, amit értünk cipelt, s amelyre felfeszítették és amelyen meghalt szörnyű kínok között. Nekünk nincs ekkora keresztünk, nekem sincs. Ő csak azt szeretné, hogy tisztuljak, mint az arany a tűzben, hogy kipróbált legyek, növekedjek hitben, erőben, előbb legyen az imaéletem, bízzam benne, mert ő segíti vinni a keresztemet. A tiédet is testvér, aki olvasod ez írást. Ő a kiapadhatatlan forrás. Merjünk kérni Tőle bátran és higgyük, már meg is van, amit kértünk, de Ő valami miatt vár, hogy ideadja. Javunkra vár!

Írás közben hallgatom a gyönyörű éneket a cd-lemezeiről, amit gyülekezetünk pásztorai, énekesei és zenészei készítettek. Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy megjelenhetett egy ilyen lélekemelő, színvonalas, lélekmentő hanganyag. Hálás vagyok és köszönöm a legnagyobb Pásztornak, hogy engem is így kere-

sett meg, ahogy ezek az énekek elmondják. Dicsérem Őt azért is, hogy volt egy földi Pásztor, aki Hozzá vezetett, és mikor eltévelyedtem a nyájtól, az én kedves Pásztorem éjszakákon át imádkozott értem, térden állva, hogy visszataláljak a nyájhoz és Jézushoz. Az Úr meghall imát, csak legyen közbenjáró!

Nemcsak az énekek, de a Biblia is tartalmaz nagyon sok történetet, példázatokat – hiszen az énekszövegek is innen ihletődtek – hogyan keresi a Pásztor az elveszett bárányt, hogyan hajol le érte, veszi föl és gyógyítja meg.

Eszembe jut most egy ószövetségi történet Mirjam poklosságáról, akit Isten ezzel a szörnyű betegséggel büntetett, mert megkérdőjelezte Mózes tekintélyét (IV. Mózes 12:1-15.). Nekem nagyon sokat jelent 2 mondat ebből a történetből: amikor Áron azt mondja: "Ne legyen olyan Mirjam, mint a „halvaszületett.” A másik pedig Mózes szájából hangzik, aki Istenhez kiált: „Istenem, gyógyítsd meg őt!” Véletlenül sem gondol Mózes arra, hogy őt bántotta meg Mirjam, az ő testvére, nem, hanem kiált érte az Úrhoz gyógyulásért. Szinte látom a két meglelt férfit, akik lánytestvérükért az Úrhoz kiáltanak. Kétségbe vannak esve, tragikusnak látják a helyzetet. Mirjam olyan, mint egy halvaszületett.

Ugye testvérek tudjuk, ez a feladatunk, erre ösztönöz az elkészült hanghordozó is: kiáltunk az Úrhoz az eltévedt testvéreinkért, bárki legyen is az! Az a dolgunk, hogy ne csak kérjünk, hanem kiáltunk teljes szívünkből!

Minden családban van eltévedt bárány, minden okunk megvan, hogy kiáltunk értük! Hadd legyen gyümölcse ennek a sok szép éneknek, amit hallunk ezen a hanghordozón az, hogy kiáltunk a jó Pásztorhoz. És Ő hű és igaz, meg-

adja, amit kérünk. Lenne ez a jutalom fáradságos munkáért, amelyet hoztak a mi testvéreink ezért a szép lemezért! Visszahozná a jó Pásztor az eltévedt bárányokat, mert voltak, akik kiáltottak értük kétségbeesve!

„Uram, segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztora és gondozd örökké!”
(Zsoltárok 28:9.)

(eMeL)

Hit és értelem

Az igazán erőshítű embernek van bátorsága kételkedni is.

A kételkedés ugyanúgy hozzá tartozik a lélek szabadságához, mint az engedelmességre hajló akarat, amellyel értelmünk lázongását elcsitítva olyan hittételeket is elfogadunk, amelyeket ésszel egyébként képtelenek vagyunk felfogni. Sokan úgy gondolják, hogy a hit ott kezdődik, ahol az értelem már tehetetlen. Ezzel – meglehetősen helytelenül – szembeállítják a „homályban tapogatózó” hitet a tudományos tapasztalatok „biztos” cölöpjein egyensúlyozó értelemmel.

Az így okoskodók nehezen tudják elképzelni, hogyha ezekre a cölöpökre egykor biztonságos országút épülne is, az a világmindenség csodái felől nézve még vékonyka gyermekhajszálnak sem látszana, amely ráadásul csak az egyik végénél, a gondolkodó ember oldalán lenne rögzítve. A másik végét a rajta zsonglórkodó emberi értelemnek és tudásnak kellene a világegyetem „ésszel felfogható” eredeti okához kötnie, de erre képtelen, mert Isten tudását nem birtokolhatja.

Aki szívével megérti, hogy a hitet és az értelmet (a tudományt) nem lehet kisstílusú ki-játszani egymás ellen, az azt is tudja, hogy ezek nem ösellségei, hanem megerősítő testvérei egymásnak.

Sőt, talán azt is állíthatjuk, hogy a legmagasabb fokú intelligencia jele éppen az, amikor a csodálatos emberi értelem képes belátni saját korlátait, s a számára még éppen felfogható világ határán főt hajtva megáll, vagy pedig titokzatos vonzásának engedve – feloldódik egy másik, értelmén túli világ csodáiban.

*(Simon András:
Szeretetközében c. könyvéből)*

Tengerparton

Állok a finom fővenyen, nyomomban gyűlik a tengervíz, a tengeré, amely messze visszahúzódott, csak hullámai mossák lágyan a partot. A napsütésben az apró kristályszemcsék úgy csillognak, mint milliónyi gyémánt. A levegőt betölti a sirályok hangja, a hajók távoli kürtje, a parton játszadozó gyerekek zsivaja.

Állok és figyelem a hullámok játékát, hallgatom monoton ritmusát, amely az enyhe szélben mindegyre hömpölyög felém. Hallgatom tanításukat.

Generációk váltják egymást itt a földön. Az ember küzd, szeret, gyűlöl, s meghal. Más foglalja el a helyét, mint ahogy egyik hullám követi a másikat végtelen sorban. Mi marad utánunk a világban? Vagy minden nyomot elmos az idő, ha már nem vagyunk itt?

Háborúk és békék váltakoznak az emberiség történelmében. Honnan ez a buzgalom a másik irtására? Hiszen a háború csak tönkretesz mindent, amit az előző kor embere felépített. Ki az, aki bölcsen tudja szemlélni a világot, az életet pedig megfelelően értékelni?

Ímé az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás – tanít bennünket Jób könyve (28:28.). Megfogalmazható ez jobban?

Lassan továbblépek. Lábnyomaim még láthatóak, a hullámok azonban hamarosan elmoszák azokat.

Frittmann Hajnalka (BH.)

BIBLIA

"Az örökkévalóság újságát"
olvasgatom:

Régi és új híreket

S örökké újakat.

ISTEN országának jó híreit.

Belőle megtudom,

Mi újság ott és

Mi újság itt,

S az is nyilvánvaló,

Hogy "valamit ISTEN cselekszik,

Az lesz örökké"

Füle Lajos

Fénytelen lámpák

Akkoriban igen nagyra voltunk a tudásunkkal. Mármint mi: tizenhét évesek. Sehogy sem ízllett az öregek rendezkedése. Elavultnak tartottuk őket is, nézeteiket is. Elhatároztuk, hogy majd mi, a magunk erejéből fogunk produkálni. Rövid disputa után kialakult a terv. „Te leszel az elnök, te meg ez, te meg az” – s a végén kiderült, hogy a díszes kompánia minden tagja (summa summarum) két-három tisztséget bitorol. Már a megalakulásnál kezdett egy kis baj beszivárogni. Ugyanis az öt nagy reményű közül négyen éreztünk „hivatottságot” az elnökségre. Ez aztán nem maradt nyom nélkül. Talán pont ez volt az oka, hogy... hogy... Nincs mit ténferegnyem a szavak körül... Egy szó, mint száz, a körünk egyetlen számba vehető előadást, vagy más üdvös megmozdulást nem produkált. Hanem egykettőre levitézlett, s mi valamennyien egymást okoltuk a – bukásért. S mintegy betetőzésül a halva született ügynek: csendes tétlenségbe estünk. Ezen túl semmit (tessék úgy érteni, ahogy mondom!) nem tettünk.

Hanem a jó öreg Satori Mihály alaposan fölrazott bennünket.

Alkonyodott... Ott álltunk Mihály bácsi ámbitusán, s nem kis lelkiismeret-furdalás buj-dokolt tévelygő keblünkben.

- Aztán, édes, borult keblű fiaim, mi is lett veletek? Miért torpantatok meg ilyen hirtelen?

Lackó Jani, a nagy hangjáról ismert cim-bora sértődötten vágta ki:

- Nem torpanunk mink meg. Itt vagyunk mindég. Csak éppen nem avatkozunk bele az öregek dolgaiba. De minek is avatkoznánk? Úgyszincs semmi értelme.

Mihály bácsi kitérte karjait:

- Megállj, te szószátyár! No nézd, mit fecség ez itt össze? Hol veszed te ezt a csengő, üres beszédet? Ki tanított rá? Hol van ebben alázatosság? Hát erre tanítottalak én benneteket?! Tévelygők!

- Mihály bácsi kérem – léptem elő félénken – ezután csak csendes követők leszünk. Jól van nekünk így is... - Az öreg leült a lócára, és úgy nézett ránk, mint aki belát a szívünkbe.

- Aztán biztosak vagytok abban, hogy amit tesztek, elég?

- Igen...

- Jól van. Én nem bánom. Tegyétek... Mari! – fordult hátra – Hozd ki a lámpát! Sötétedik...

A néni kihozta az állólámpát, és letette az asztalra. Amikor meg akarta gyújtani, Mihály leintette.

- Hagyd csak! Jól van ez így! Az a fő, hogy itt legyen...

Meghökkenve néztünk Mihályra. Már elég sötét volt, és sehogy sem értettük, miért nem gyújt lámpát?! De ő csak ült, és nyugodtan beszélt mindenféle közömbös dolgokról. Mikor már nem győztem várni, megszólaltam:

- Minek hozatta ki a lámpát, ha nem gyújtja meg?

- Hát nem láttok?

- Nem.

- Érdekes... Pedig nem régen öntöttem bele olajat. A bél is új benne. Minden rendben van ezen, fiaim.

- Mit ér, ha nem ég?!

- Hopp! Megállj! Hogy mondtad? „Mit ér, ha nem ég?” ...Ugye, ugye? Magatok is rájöttök a dolog velejére. Milyen hirtelen fölfogtátok a hibát itt a lámpánál. Csak az a hibája, hogy nem ég... Vagyis nem világít. Pedig minden rendben van rajta. Nahát, talán ti nem így vagytok? Rendben vagytok, csak... Csak a szent tűz hiányzik a lelketekből, minek folytán olyanok vagytok, mint ez a fénytelen lámpa. Semmi haszna sincs, ha nem ég...

- Ne okoskodjatok mindig – folytatta Mihály bá'. – Engedjétek, hogy Isten felgyújtsa bennetek a „SZENT TÜZET”... Csak így lehetek a világ világosságai. Csak így lehetek azok, amiknek Isten elhívott benneteket. Ne a magatok okoskodása szerint rendezkedjétek be, hanem Jézus legyen minden mindenkiben. Akkor lesz munkavágy, és lesz áldás! Lesz béke, és lesz öröm, és főképpen lesz: boldogság. Nahát! Rajta! Föl a szent munkára!

És mi pirulva tanultuk meg, hogy csak így ér valamit a lelki munka, ha Jézus mehet elől, s mi követjük Őt.

Másképpen csak fénytelen lámpák vagyunk.

Újszászi (Benyó) Illés

Tíz váltóforint

A nyári vasárnap kora délutánjának álmosító csendje ülte meg a falut. A kutyák oldalukra feküdtek a házak árnyékos tövében, és mind a négy lábukat kinyújtóztatták, hogy pihenésük teljes legyen. Az utcán, egy hatalmas szederfa alatt néhány tollasodó csirke lézengett és szedegette a porba hullott fekete szedret lassan, kényelmesen, mint akik tudják, hogy ráérnek.

Azon a soron, ahol az iskola alacsony épülete állott, nem messze az iskolától megzörrent az egyik utcaajtó retesze, és egy ember lépett az utcára.

Megállt, kezével a szemét ernyőzte és végigtekintett a hosszú, néptelen utcán. Először jobbra, aztán balra. Mikor ezt elvégezte, megfordult és bekiáltott a házba.

- Hát akkor én átmegek a Mórocz szomszédhoz. Megpróbálom vele nyélbe ütni azt a telekügyet. Talán most már kapható lesz rá. – Aztán meg elbeszélgetünk egy kicsit az ország soráról. Mit csinálnak Kossuthék ott fönt, a diétán... Új híreket tud a szomszéd, azt mondta délelőtt.

Asszonyi hang válaszolt a gádorból.

- Jól van, jól, csak aztán etetésre itthon legyen.

- Nem maradok én addig semmiképpen. Benyitott a szomszéd udvarába. Nagydologban járt Tóth László. Földügyben. A szóban forgó föld nem volt nagy, legfeljebb kétszázötven ölnyi, de éppen ott feküdt az ő pajtája végében és a szomszédé volt. Az ő telke azon túl folytatódott. Sokszor bosszantotta már az a kis közbeékelt földdarab. Az aprójószágoknak nem lehetett arrafelé járása, s aztán a saját hátulsó telekrészére csak a szomszéd közbeeső telekrészén át tudott jutni. Hiszen megengedte a szomszéd az átjárást gyalogosan is, szekéren is; a teheneket is áthajthatták a csapáson, de minden évben, a cséplés után másfél mérő búzát fizetett neki az átjárásért. Ezt sehogy se szerette. Meg aztán más az, amikor az ember a maga portáján jár, mint a szomszédén – engedelemmel.

Évek óta instálta már a szomszédot: adja neki azt a hitvány földecskét. Nincs is keze ügyében, meg a rajta levő termésnek sem veszi sok hasznát. Hiába, a baromfiak lábát nem lehet megkötni, azok mennek amerre látnak; nem tartják tiszteletben azt, ami a szomszédé. Legfeljebb krumplit természetesen rajta, ha ugyan azt is ki nem túrják a malacot.

A szomszéd nem akart ráállni az eladásra. Ősi juss az – mondotta – csak nem bitangolja el az apától rámaradt földet. Mit szólnának az elődök, mit az unokák... Szűkön él, de nem herdálja el azt, ami van; inkább szerezne hozzá, ha úgy módjában lenne, mint ahogyan nincs. No, aztán ma reggel

úgy látszik, jó inget vett magára Mórocz szomszéd.

Ott állok kora délelőtt a kapuban, amikor ő gyerekeivel Dömölkre indult a templomba és megszólította. Azt mondta neki, ha nem röstell, lépjen át délután a portájára.

- Beszélgessünk el arról a telekről – tette hozzá jelentősen.

Hát most átlép. Csak van lelke a szomszédnak, hogy most már nem köti magát tovább és olyan árat sem szab, amit magafajta embernek lehetetlen leróni... Az asszonynak tett ígérete ellenére bizony erősen lefelé hajlott már a nap, amikor Tóth László hazatért.

Felesége tejesköcsögökkel foglalkozott az udvaron levő ágasznál.

- Szép, hogy megjött – fogadta harcra készen az urát.

- Nocsak, nocsak – csillapította az ember. – Az ilyen dolgot nem lehet ám csak úgy ízibe elintézni. Meg van annak a módja. Nem ronthatok ajtóstul a házba.

- Sikerült? – Azt mondja meg már!

- Hát – húzta a szót élvezettel az ember. – Nem mondom – sikerült.

- Aztán mennyiért adja?

- Nem ingyen, gondolhatod.

- Mégis, mennyiért?

- Tíz váltóforintban egyeztünk meg. – Az asszony fölszisszent.

- Én is megszívtam a fogamat, de nem engedett belőle egy krajcárt sem.

- Szükségünk van arra a telekre.

- De azt mondja meg, miből fizeti ki az árat.

- Nem lesz könnyű dolog, de már kigondoltam ezt is. – Négy forintunk van a ládafiában: a hízott ludak ára. A hiányzó hat forintot meg majd valahogyan összekalapálom. Három szép süldőnk van. Kettőt eladok. Kukoricát is adhatok el, mert az egy disznónak kevesebb kell hizlalásra, mint háromnak. S aztán, ha nem futja, körülnézünk, mit lehetne még pénzzé tenni... Bizony szorosra kell húzni a nadrágszíjat; de hát majd azért elcsikorogunk valahogy. Jövőre meg ad az Isten jó termést és egyenesbe jövőnk.

Néhány héttel később a dömölki utcán kopogott Tóth László csizmája. Legényesen ment, mintha nem is nyomná a vállát negyvenöt dolgos, kemény esztendőnek a terhe. Melle dagadt az örömtől, büszkeségtől. Szíve furcsán bizsergett, mintha az a tíz váltóforint melegítené, amit ott fölötté hordott, papirosba takarva. Sikerült a hiányzó hat forintra is szert tennie. Ment a fiskálishoz, hogy ott Mórocz szomszédal, aki az előzetes megbeszélés szerint már várt rá, annak rendje-módja szerint nyélbe üsse az adásvételt, örült. Ővé lesz végre az a telek-

rész, ami után annyi esztendőn keresztül kíváncsított.

Az evangélikus templom előtt megállt. Tekintete szeretettel simogatta végig a falakat.

- Szép, derék templom – mondta magában. – De kell is ám annyi népnek. Bizony, vasárnap dél-előttönként, amikor a filiák is bevonulnak, majdnem hogy szűkké válik a nagy templom. Sátoros ünnepeken meg éppenséggel nem lehet megférni benne.

Valami eszébe jutott.

- Ej, ha már itt vagyok, beugrom egy minutára a papunkhoz. Régen volt már nálunk. Hátha üzen valamit a kurátorunknak.

A lelkész – bár éppen munkában volt – szívesen fogadta. Abbahagyta az öreg matrikulák böngészését és hellyel kínálta meg látogatóját.

Elbeszélgettek. Tóth László már menni készült, amikor a pap megállította.

- Várjon csak, László.

Fölkelt, keveset motozott a mennyezetig érő könyvespolcon és egy könyvvel tért vissza. Letette az asztalra. Testes, jókora könyv volt, sima barna bőrbe kötve.

- Múlt héten temettem az öreg Miskeit. Magtalan ember volt. Minden ingó és ingatlan vagyona távoli rokonokra, oldalági örökösökre szállt. Egyikük eljött hozzám ezzel a könyvvel.

- Miféle könyv?

- Biblia. Az öreg Miskei hagyatékából. Az örökösöknek nem kell: nem evangélikusok. Hogy mégis hasznát vegyék, eladnák. Ide hozták a lelkészi hivatalba: talán itt akad majd rá vevő. Gondoltam, megkérdelem kendet, nem akarná-e megvenni?

Tóth megélnéült.

- Hogyne akarnám, hiszen olyan nagy hiányát érzem a Bibliának. Esténként, amikor a háznéppel együtt hálát adunk Istennek a napi segedelemért, csak a régi énekeskönyvből tudunk imádkozni, énekelni; pedig nagyon szeretnék nekik a Szentírásból is felolvasni... Régi szerettem volna már Bibliát venni, de hát nem volt rá pénz. Ekkora nagy könyv sokba kerül. Ezt megvenném, mert – gondolom – olcsó lesz. Nem egészen új már, és hát a mostani tulajdonosai számára úgy sincs értéke.

- Tudják azok az értékét.

- Tudják? – kérdezte nyugtalanul Tóth. – Mit kérnek érte?

- Tíz váltóforintot.

A gazda elszörnyedt. – Az lehetetlenség.

- Ennyit kérnek. Egy fillérrel sem kevesebbet. Valaki hozzáértő embertől megkérdezhették, mi az ára. Ennyit bizony megér.

- Ez bej, igen nagy baj – dünnyögte Tóth László egészen lesújtva. Sok pénz, nagyon sok. Volna ugyan most éppen annyim, de az másra kell. Szük-

ségesebbre. Fölsóhajtott.

- Hát akkor nem lesz Bibliám.

Gyorsan elbúcsúzott és sietősen távozott, mint aki attól fél, hogy ha sokáig tétovázik, valami jóvátehetetlen ballépést követ el.

Majdnem szaladva ment a fiskális irodája felé, ám a gondolatai elől nem tudott elfutni. A tíz váltóforint, mely nemrég még oly jólesően melengette, most égetni kezdte a szívet. Mintha félrevert harang kondult volna meg a lelkében, s egyre ugyanazt kongatta.

- Micsoda evangélikus ember vagy te, Tóth László. Többre becsülöd azt a nyomorult pár öl földet, mint őseidnek a Bibliához ragaszkodó, tiszta evangéliumi hitét. Többre, mint az evangéliumot, amelyet a föld miatt nem akarsz beengedni a házadba, pedig most megtehetnéd. Többre becsülöd Istennél. A földet választod, nem az Istent. Gondold meg, mit csinálsz.

Az ember perbe szállt a harang kongó, riasztó szavával, de a harangkongás nem gyengült, inkább egyre erősebbé vált...

Mire a fiskális lakásához ért, döntött. A lélek harangja győzött.

Bement. Nagy szemeket meresztő szomszédjának és a bosszankodó fiskálisnak kijelentette: meggondolta magát, eláll a vételtől. Azt is megmondta, miért.

Sebesen tért vissza a paplakba. Onnan aztán a régi, nyugodt, tempós járásával ballagott hazafelé, a falujába. Hóna alatt ott volt a nagy, bőrkötéses Biblia.

Mikor hazaért, letette a Bibliát az asztalra és azon melegiben elmondta a dolgot a feleségének.

Az asszony – szokása ellenére – nem szakította félbe, csak arckifejezése változott meg újra és újra, míg urának a szavait hallgatta. A végén ennyit kérdezett:

- Nem sajnálta a Bibliáért a tíz váltóforintot, a telek árát?

- Nem. A földet nem vihetjük át a másvilágra. Abból elég lesz majd az a néhány rőfnyi is, ami a testünket eltakarja, de ebben – napégette keze ránehezült a Bibliára – benne van az örökélet...

Az asszony maga elé nézett, aztán csendesen megszólalt.

- Én sem sajnálom. – Azzal kiment az udvarra és újra dologhoz látott.

Tóth László leült az asztal mellé, kihúzta a mély asztalfiókot, s hosszadalmas keresgélés után tintát és lúdtollat rakott az asztalra. A tollat késével kihegyezte, beleütötte a tintatartóba és valami ócska papírdarabon kipróbálta. Akkor maga elé húzta a Bibliát, felütötte és némi gondolkodás után a tiszta első lapra ékes, szép betűkkel, gondosan írni kezdett:

„Én, alul írt, igaz evangyélika vallásomhoz vonzó, tiszta szívbeli szeretetemtől indítva nem sajnáltam tíz váltóforintomat, melyen ezen Lelki Masinát megvásároltam. Történt Kemenessömjénben, az 1833-dik esztendőben.”

Krisztus követségében Kemenesalján jártam, Sömjénben. Ott tárukt meg előttem rég porladó nemes Tóth László 1833-ban „megvásárolt” hatalmas öreg Bibliája. Ódon zengésű szavakban szólott belőle hozzám az örökké élő. Aztán, amikor az éjszaka csendje ráhullott a falura és nyugovóra tértem, az asztalon fekvő Biblia lapjai megzizzentek s halkan suttogva elmondották még nekem ezt a történetet.

Sághy Jenő (Bétel)

Miért fasiszta jellegű a törvény?

A művi meddővé tétel ellen tiltakozó élőlánc (június 19-án 18 órától az Országház körül) hírére többen, közöttük papok és lelkészek is, kérdezték, hogy miért nevezte a Magyarok Világszövetsége fasiszta-jellegűnek a művi meddővé tételt engedélyező törvényt.

Alább közzé tesszük Dr. Hegedűs Lóránt püspök indokló sorait.

Dr. Hegedűs Lóránt püspök, az MVSZ Védnöki Testületének tagja, jelen volt és beszédet mondott az élőlánc-tiltakozáson.

MVSZ Sajtószolgálat

A sterilizálás engedélyezése 2006. július 1-i tervbe vett hatállyal az MVSZ szerint „fasiszta jellegű” törvénynek minősülne.

Ennek indoklására legyen szabad megjegyeznünk, hogy a Szentírás ó- és újszövetségi igei kijelentése szerint ez az eljárás – rendkívüli halálos veszedelmű egészségügyi esetek kivételével – Isten életteremtési rendjébe való beavatkozás és ezért megengedhetetlen.

A Máté ev. 19:12. versben olvasható jézusi ige sterilizáltakról szól, akik „anyjuk méhétől születtek így”, továbbá, akiket emberek sterilizáltak, végül, akik maguk teszik meg ezt önmagukon „a mennyek országáért”.

Az első esetben a nemzési-fogantatási képtelenség nem emberi beavatkozás eredménye, hanem a teremtés szellemi szabadságkockázata miatti sátáni káosz fejlődési rendellenessége. A harmadik eset sem emberi lehetetlenítő beavatkozás az emberi testen, hanem a teljes existencia önmegtartóztatása a házasságtól a mennyei cél

szolgálatáért: Jézus, Keresztelő János, Pál Apostol, Assisi Ferenc, Roger Mehl, Árpádházi Erzsébet, Margit, Nightingal Florence, Teréz Anya...

A második esetre, az ember által emberen ön-elhatározás, vagy kényszer szerint végrehajtott sterilizálása az Ige sose mond igent. Az újtestamentumi kommentár a Talmudból és Midraschból ezen a helyen (I. kötet 806-807.) kifejti az „Eunochoi hypo tón anthropon” – Rabbinus: „szőjisz ádam” kifejezésekkel kapcsolatban a következőket.

„A kasztrálás tilalmát a Leviticus (Mózes III. könyve) 22:24. v-ben találjuk. „Szétnyomott, összezúzott, megszakadt, vagy kimetszett heréjűt se áldozatok az Úrnak! Se a ti földeteken ne cselekedjétek ezt.” Ehhez a Lev. 22:24. (399a) magyarázat hozzáfűzi: „Ne áldozatok”: ebből csak azt hallom, hogy ilyent nem szabad az Úrnak áldozni. Honnan van az, hogy az embernek ezt: a kasztrálás véghezvitelét nem szabad cselekedni? Onnan, hogy hallom, amint a Lev. 22:24 továbbmondja: „A ti földeteken ne cselekedjétek ezt!” – De ha csak ép állatok áldozásáról hallok, honnan ered a hibásakra való hivatkozás? Onnan, hogy az Írás egész általánosságban tanítva mondja: „Ne cselekedjétek ezt!” De ha csak tehénről és háziállatról vélek hallani itt, hol vannak a vadak és szárnyasok? – Az Írás tanító mondásában: „A ti földeteken” (azaz: minden állatra vonatkozóan, melyek földeteken élnek). S ha csak Izrael országáról hallok ezt, hol marad a külföld? Az Írás tanító szavában (egészen általánosan): „Ne cselekedjétek ezt!” – Honnan jön az emberre való vonatkozás? – Az Írás tanítva mondja: Ti (a magatok számára önvalótokban) – így tanított Rabbi Ben Chabina (?) – Hogyan értik a végső szavakat – arról Schab 110b Bar szól. Honnan való az, hogy a kasztrálás az emberen nem hajtható végre? – Az Írás tanítva szól a Lev 22:24-ben: „A ti földjeiteken ne cselekedjétek ezt” – azaz: magatokon sem vihetitek végbe;” ezek Rabbi Chanina (?) szavai – („A ti földeteken” = a ti egész országotokban, tehát az embereken sem.)

Az örök célért, a Tóraért viszont egykor (110 körül) Ben Azzai egyedül maradván nem házasodott meg. TJe b 8:4(250): Ben Azzai így szól: Aki (az egyetemes emberi életbe) az élet továbbplántálását nem viszi végbe, azt az írás úgy tekinti, mint aki az istenképet magán megcsonkította! Lásd Gen. 9:6.: „A saját képére teremtette Isten az embert”, erre következik a hetedik vers: „Szaporodjatok és sokasodjatok!” Ekkor szólott Rabbi Eleazar (Ben Azzai, 100 körül) hozzá: Szépek a szavak, ha megcselekvőjük szájából származnak; némelyek szépen szólnak, és (az előadottakat a maguk részéről) szépen tanúsítják. Ben Azzai ezt szépen

adta elő, de nem szépen tanúsította, (mert házasság nélkül maradt). Ő azonban így felelt: Mit kellene tennem? Lelkem csak a Tórán csügg: egyedül vele foglalkozik, így a házasságra nem marad idő, a világot eltarthatják mások! – Ugyanez: Bár Je b 63: továbbá Genézis Rabba 34. (21c).

Tehát kivételes kegyelmi ajándékkal mennyei célként lehet rendkívüli Istennek szentelt életet élni. De aki – a maga emberi, lelki-testi hivatásában, Istentől kapott lehetősége szerint nem plántál életet, az a férfiúvá és asszonnyá teremtett istenképet rövidíti meg. Ez igeileg passzivitás útján is tilos. Az aktív sterilizálás pedig Isten képmásának összetörése az emberen és emberiség elleni pusztító bűn.

A hitleri „zsidótlanított biblia” hallani sem akar e fenti igemagyarázatokról és iránymutatásokról. Fogyatékosokon és faji ellenségeken is gyakorolni merte a sterilizálás vétkét a fasiszta hatalom. Ezért sem lehet távlati utalással sem fasiszta jellegű, vagy arra emlékeztető törvényt hozni. „Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjete.” (1. Thessalonika 5:22. v.)

Különösen egy abortusz által már amúgy is halálra fogyasztott országban: a sterilizálás átlagengedélye: nemzetgyilkosság.

Csak a hamisítatlan krisztusi életige tart meg. Csak életpárt politika (pl. Lengyelországé) ad történelmi jövőt.

Dr. Hegedűs Loránt

Gyülekezeti események röviden

Máj. 7. Úrvacsorai istentisztelet, anyák napja. A délelőtti ige (Jn 19:25-27.) Jézus Krisztus „végredeletéről” szólt, amelyben gondoskodik édesanyjáról. Ez példa mindannyiunk számára, hogy tartozunk a szülőknek a gondoskodással. Délután a családról, mint a Sátán egyik célpontjáról hallottunk. Sokszor támaszt meg nem értést a családtagok, a különböző generációk között. Mi az, ami feltétlen kell a családban? Áldás és őrizet. Az ároni áldás (4Móz 6:24-26.) valósuljon meg minden hívő családban. Az egész napi szolgálatok színes csokra köszöntötte az édesanyákat. Befejezésként Tassi testvérék áldozata, a gyönyörű rózsák segítettek emlékeztetessé tenni a napot.

Máj. 14. „... most állj meg, hogy megmondjam néked Isten beszédét.” (1Sám 9:27b.). Ha nincs időnk meghallgatni Istent, különböző módon megállíthat minket. De azt ne várjuk meg, mert az fájdalmas is lehet,

figyeljünk szavára.

Tassi László és felesége áthozták tagságukat Dömsödről Pesterzsébetre.

Dr. Herjeczki Géza lelkipásztor testvér látogatta meg a gyülekezetet és szolgált igével délután. A detroiti gyülekezet lelkipásztora Pál apostol Agrippa király előtti bizonyágtételéről szólt, amelyben megtérését mondta el (Apcs 26. rész.), hogyan hallotta meg Jézus hangját és kapott új életprogramot.

Máj. 20. Gál Szilvia és Várady Tamás menyegzője. A telt imaházban ünnepélyes keretek között fogadtak hűséget egymásnak ifjú testvéreink.

Máj. 21. Jézus követésében le kell tennünk minden ránk nehezedő terhet és megkörmökező bűnt (Zsid 12:1-3.). Nézzünk fel Jézusra, úgy fussuk meg az előttünk levő utat. A délutáni igében – Apcs 27. rész – láttuk, hogy Pál apostol Földközi tengeri viszontagságos útja a bizonyíték arra, hogy Isten megtartja ígését. Mi történik velünk „hajózás” közben az attól függ, hogy velünk van-e Isten.

Máj. 24. Áldozócsütörtökön a hagyományokhoz híven a soroksári reformátusoknál jöttünk össze. Almási testvér szolgálata által emlékeztünk meg Jézus Krisztus mennybemeneteléről. Énekarunk is énekelt az emlékesten.

Máj. 28. A közbenjáró ima volt a délelőtti téma. „... ha a te orcád nem ját velünk...” (2Móz 33:15.). Délután a mennyek országáról beszélt Almási testvér (Apcs 28:30-31.).

Jún. 3. A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet 120 éves jubileuma alkalmából hangfelvételek készültek az énekkar közreműködésével. A jövő nemzedékek részére örökíti meg a felvétel a jubilálók szolgálatait.

Jún. 4. Pünkösdi, gyermekbemutató, úrvacsora, és a gyülekezet tagjainak és alakulatainak fotózása. A gyermekbemutató során Kovács Rebeka Blanka és szülei életére kérte Isten áldását Almási testvér és a gyülekezet. Az ige hirdetésben délelőtt „Pünkösdi kérdések 2006-ban” címen kaptunk tanítást a Szentlélekkel kapcsolatosan, délután Apcs 2:37-41. alapján a megtérés volt a téma. A különféle szolgálatok a Szentlélek bennünk végzett munkáját hangsúlyozták.

Elköszönt a gyülekezettől Deme Károly és

felesége, akik Tápiószentmártonba költöztek.

Jún. 11. Délután folytatódott az énekkar jubileumi hangfelvétele.

Jún. 14. Az énekkarból egy kisebb együttes szolgálatával további hangfelvétel készült.

Jún. 18. A 2Krón 6:18-21. igeversek alapján az ó-, és újszövetségi templom jelentőségéről szólt az igehirdetés. A Minden Korosztály Bibliái Közösségének évzáró alkalmát tartottuk délután. Az óvodás és általános iskolás csoportok különösen jól felkészítve álltak a gyülekezet elé szolgálataikkal. A bizonyágtételekben az áldások mellett a hibákról, hiányosságokról is esett szó.

Kovács László

F a k a n á l

Sajtos paradicsom

Hozzávalók: 50 dkg paradicsom; 10 dkg reszelt sajt; 2 dkg vaj; 6 db tojás; só; bors; pirospaprika.

Elkészítése: Az érett, kemény paradicsomokat forró vízbe mártjuk, héját lehúzzuk, karikára vágjuk és egy kivajazott tűzálló tátra sorba rakjuk. Megsózzuk, meghintjük törött borssal és reszelt sajttal. Erős lángon addig sütjük, míg a paradicsom kissé megpirul, ezalatt a sajt is megolvad. Pirospaprikával megszórva, keménytojás karikákkal tálaljuk.

Paradicsomos halszeletek

Hozzávalók: 1 kisebb ponty; 5 dkg füstölt szalonna; 1 csomó petrezselyemzöld; 1 nagy fej vöröshagyma; 5 dkg reszelt sajt; zsemlemorzsá; olaj; 20 dkg paradicsompüré; só; citromlé.

Elkészítése: A halat megtisztítjuk, eltávolítjuk a gerincét és felszeleteljük. Besózzuk és kevés citromlével meglocsoljuk. Kockára vágjuk a füstölt szalonnát, felaprítjuk a hagymát és a petrezselyemzöldet. Kiolajozott tűzálló tábla tesszük a halszeletek felét, rájuk egy réteg paradicsompüré kerül, ezt megszórjuk a hagymával, a petrezselyemzölddel és a kockára vágott, kisütött füstölt szalonnával. Erre egy réteg hal kerül, majd ismét paradicsom, petrezselyem, hagyma, füstölt szalonna. Vigyázzunk, hogy felül mindig szalonna legyen. Körülbelül húsz percig sütjük, előmelegített sütőben. Közben a zsemlemorzsát olajon átforrósítjuk és belekeverjük a megreszelt sajtot. 20 perc sülés után a paradicsomos halra ráöntjük a sajtos zsemlemorzsát, és addig sütjük, amíg a teteje aranybarnára pirul. Tört burgonya illik hozzá.

V i d á m p e r c e k

Egy srác találkozik az erdőben a jó tündérrel.
- Mivel éppen jó kedvem van, teljesítem két kívánságodat.
- Csak kettőt? Legyen már három, mindig annyi szokott lenni!
- Oké, legyen három! Mi a másik kettő?

Az áram alatt lévő alkatrész ugyanúgy néz ki, mint amelyik nincs áram alatt, csak más a fogása.

- Képzeld, van két ikerlányom!
- Ez nagyszerű! Hogyan különbözteted meg őket?
- Az anyajegyük alapján. A barnának a jobb kezén, a szökének a bal kezén van az anyajegy.

Két szobafestő találkozik.

- Na, milyen az új létrád?
- Hát, egy fokkal jobb, mint a régi.

Mit mondott Julius Caesar, mikor meglátta unokaöccsét vezeték nélküli headsettel?

- Te is, fiam, Bluetooth?

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	18,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban